

POSTANOWIENIE

12 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)
SSN Roman Trzaskowski
SSN Paweł Grzegorzczak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 lipca 2023 r. w Warszawie,
zażalenia A.S. i K.S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie
z 9 listopada 2022 r., V WSC 125/22 (V Ca 2192/21),
w sprawie z powództwa A.S. i K.S.
przeciwko B.S.

o dopuszczenie do współposiadania,

oddala zażalenie.

M.M.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną powodów A.S. i K.S. od wyroku tego Sądu z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie o dopuszczenie do współposiadania przeciwko B.S., ustalwszy wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 22 500 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że wprowadzając w skardze kasacyjnej powodowie oznaczyli wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 350 000 zł, jednak wartość ta wynosiła w rzeczywistości 22 500 zł, ponieważ taką kwotą określono wartość przedmiotu sporu w pozwie i wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji.

W konsekwencji, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyli zażaleniem powodowie zarzucając naruszenie art. 398² § 1 w związku z art. 398⁶ § 2 w związku z art. 25 § 1 i 2 k.p.c. i wnosząc o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Racją jest, że powodowie oznaczyli w pozwie wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 350 000 zł, mimo że powództwo zostało wytoczone przed Sądem Rejonowym. Stanowisko to jednak powodowie cofnęli na skutek zarządzenia z dnia 7 lipca 2017 r., wzywającego do prawidłowego oznaczenia wartości przedmiotu sporu, zgodnie z art. 23² k.p.c. (k. 24-25). Jednocześnie wskazali wartość przedmiotu sporu w kwocie 22 500 zł (k. 28). Od tej wartości została następnie ustalona i uiszczona opłata od pozwu (k. 78); taka też wartość została wskazana przez powodów w apelacji (k. 394).

Wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani dla Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie materiału sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60, z dnia 20 lutego 2015 r., V CSK 239/14, z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15, z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, z dnia 13 stycznia 2017 r., III CZ 61/16 i z dnia 26 października 2017 r., II CZ 64/17). Ponadto, z zastrzeżeniem szczególnych sytuacji, wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie może przekraczać wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym. Innymi słowy, odpowiednie stosowanie do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej przepisów art. 19-24 k.p.c. (art. 398²¹ w związku z art. 368 § 2 k.p.c.) nie może uzasadniać jej aktualizacji przez podwyższenie ponad wartość dotychczasową, a tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie wyższej niż poprzednio w apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r., I CKN 21/96, OSNC

1997, nr 4, poz. 42, z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162, z dnia 22 grudnia 2002 r., II UZ 11/02, OSNP (wkładka) 2002, nr 17, poz. 7, z dnia 7 sierpnia 2014 r., II CZ 30/14 i z dnia 7 kwietnia 2017 r., V CZ 26/17).

Idąc tym torem, Sąd Okręgowy prawidłowo zbadał wartość przedmiotu zaskarżenia, oznaczając ją na kwotę odpowiadającą kwocie wskazanej uprzednio w apelacji. Zważywszy, że kwota ta sytuowała się poniżej progu dopuszczalności skargi kasacyjnej określonego w art. 398² § 1 k.p.c., odrzucenie skargi było zasadne (art. 398⁶ § 2 *in fine* w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[as]

M.M.